

NIKOLA MADZSIROV

Az árnyékok nem tűnnek el

(ÁTHELYEZETT KŐ, 2007)

Egy nap találkozni fogunk,
ahogy egy papírhajó és
egy görögdinnye, ami a folyóban húl.
A világ szorongása
lesz velünk. Tenyerünkkel
elsötétítjük a napot és egy lámpával
közeledünk.

Egy nap a szél
megváltoztatja irányát.
A nyírfa leveleket küld majd
a cipőinkbe a küszöb elé.
Farkasok jönnek
ártatlanságunkért.
Pillangók hagyják
porukat arcunkon.

Egy idős nő minden reggel
mesél majd rólunk a váróteremben.
És ez, amit mondok,
már elhangzott: várjuk a szelet,
mint két zászló a határátkelőn.

Egy nap az árnyékok
nem tűnnek el előlünk.

A városok, amelyek nem tartoznak

(ÁTHELYEZETT KŐ, 2007)

A külföldi városokban
a gondolatok nyugodtan vándorolnak, mint az
elfelejtett bohócok sírjai,
kutyák ugatnak konténerekre és
hópelyhekre, melyek behullanak.

A külföldi városokban észrevehetetlenek vagyunk,
mint a rosszul szellőző vitrinbe
zárt kristályangyal, amint a második földrengés,
amely csak áthelyezi a már elpusztult dolgokat.

Fény és por

(ÁTHELYEZETT KŐ, 2007)

A négy évszak
távolságában megtalállak,
amikor a gyerekeket elviszik sétálni,
ám a lelkek visszatérnek,
mint a piszkos edények
a munkások menzájára.

Mi nem vagyunk vallás,
és senki sem hisz
a szent írásunkban.

Kinézetünket elrejtik
a függöny redői,
az idegen imákat, amit kihagynak,
és a fényt, ami beesik.

Megérintik-e a mi angyalaink,
amikor megöleljük őket

a sötétben, vajon gyújt valaki gyertyát
hogy hirdesse a királyságot?

Fény vagyunk használt gyufaszálból,
ami hamuvá válik,
ha valaki megérinti.

TANYA